

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Advokátní kancelář Brož, Sedlatý s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Vinohradská 2828/151, zastoupený Mgr. Miroslavem Kučerkou, advokátem, se sídlem Praha 5, Na Hřebenkách 2983/86, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R426/2013/VZ-7690/2014/310/PMo ze dne 10.4.2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R426/2013/VZ-7690/2014/310/PMo ze dne 10.4.2014, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-23645/2013/513/Edo ze dne 3.12.2013.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný vedl správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele – Hlavního města Prahy – při zadávání nadlimitní veřejné zakázky „POSKYTOVÁNÍ PRÁVNÍCH SLUŽEB PRO POTŘEBY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY“ v užším zadávacím řízení oznámeném ve Věstníku veřejných zakázek dne 31.8.2012 (opraveno dne 15.10.2012) a v Úředním věstníku Evropské unie dne 5.9.2012. Řízení bylo vedeno na návrh žalobce, který podal žádost o účast v uvedeném zadávacím řízení v jeho částech 1, 2, 3, 4, 5, 7 a 8, byl však pro nesplnění kvalifikace vyloučen.

Žalovaný výrokovou částí I. prvostupňového rozhodnutí podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“; určující je jeho znění po účinnosti zákona č. 167/2012 Sb.), zamítl žalobcův návrh, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření dle § 118 odst. 1 ZVZ; podle žalovaného zadavatel jednal v souladu s § 60 odst. 1 ZVZ, když žalobce, který nesplnil kvalifikaci v požadovaném rozsahu, vyloučil v části 1 veřejné zakázky ze zadávacího řízení. Žalovaný se ztotožnil s postupem zadavatele, který neuznal mj. reference prokazované prostřednictvím veřejných zakázek realizovaných Mgr. Vítem Plichtou, tehdy advokátním koncipientem Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s.

Výrokovými částmi II., III., IV., V., VI. a VII. prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný ve vztahu k částem 2, 3, 4, 5, 7 a 8 veřejné zakázky dle § 117a písm. b) ZVZ zastavil správní řízení, neboť s podáním příslušných návrhů nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 ZVZ a žalobce kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené žalovaným. Tento závěr žalovaný opřel o úvahu, podle níž žalobce podal sedm samostatných návrhů, každý směřoval proti pochybení zadavatele v zadávacím řízení v jeho jednotlivých částech, doklad o složení kauce ve výši 100 000 Kč byl připojen pouze k návrhu pro část 1 (ve správním řízení zahájeném pod sp. zn. S247/2013/VZ). Žalobce byl vyzván k doplacení a k předložení dokladů ve vztahu ke zbylým návrhům, to však neučinil.

Napadeným rozhodnutím byly tyto závěry prvostupňového rozhodnutí potvrzeny.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce zpochybňuje závěr žalovaného, že byl ze zadávacího řízení pro nesplnění kvalifikace vyloučen důvodně. Obšírně argumentuje v tom směru, že kvalifikace byla prokázána prostřednictvím Mgr. Plichty, který tehdy (v době, ve vztahu k níž byla kvalifikace prokazována) byl advokátním koncipientem a právní praxi tedy vykonával, přestože dodavatelem konkrétních právních služeb byl jeho zaměstnavatel.

Žalobce též napadá zastavení správního řízení a argumentuje v tom směru, že kauce neměla být hrazena (a její uhrazení a předložení dokladu o jejím uhrazení žalovaným požadováno) společně s každým jednotlivým návrhem ve vztahu

k jednotlivým částem zadávacího řízení, nýbrž že měla být uhrazena jen jedna kauce ve výši 100 000 Kč.

Dále žalobce namítá porušení lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaného.

Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejším soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

Žalovaný považuje žalobní argumentaci za nedůvodnou, jednotlivé žalobní body odmítá, setrvává na svých závěrech, jak je prezentoval již v napadeném a jemu předcházejícím rozhodnutí, některé argumenty zdůrazňuje a na jiné odkazuje. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. I žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Soud napadené rozhodnutí přezkoumával zásadně v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV.1.

Pokud jde o důvody zamítnutí žalobcova návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ (výroková část I. prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného), z obsahu správního spisu plyne následující.

Zadavatel v bodu II.1.5) oznámení o zakázce identifikoval veřejnou zakázku jako „*Právní služby spočívají v celé šíři právních služeb potřebných pro výkon činností v samostatné i přenesené působnosti zadavatele, od zastupování zadavatele před soudy a jinými orgány a institucemi, až po právně poradenské služby související s veškerou další činností zadavatele*“. V bodu II.1.8) oznámil rozdělení veřejné zakázky na části, v příloze B oznámení pak upřesnil rozdělení veřejné zakázky na části 1 až 8. V bodu 6 kvalifikační dokumentace („Kvalifikace dodavatelů“) pak zadavatel mimo jiné uvedl, že kvalifikovaným pro plnění veřejné zakázky je dodavatel, který splní technické kvalifikační předpoklady dle § 56 ZVZ, a že požadavky na prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů jsou odlišné pro jednotlivé části veřejné zakázky. Podle bodu 6.1.3 písm. a) kvalifikační dokumentace („Technické kvalifikační předpoklady“) splnění technických kvalifikačních předpokladů prokáže dodavatel předložením seznamu významných právních služeb poskytnutých dodavatelem v posledních 3 letech s uvedením stručného popisu a rozsahu významné služby, objednatel (klienta), kterému byla významná služba poskytována, vč. uvedení

kontaktní osoby (jména a příjmení) příslušného objednatele významné právní služby a kontaktních údajů na tuto osobu (tel., e-mailové spojení, popř. jiná platná doručovací adresa), u které bude možné údaje významné právní služby ověřit, hodnoty předmětu významné služby (tarifní hodnoty předmětu významné služby), jde-li o významnou službu v oblasti sporové agendy, hodnoty předmětu řízení, popř. tarifní hodnoty, a výsledku (míry úspěšnosti) daného sporu, jde-li o významnou službu v oblasti veřejných zakázek, předpokládanou hodnotu veřejné zakázky, které se významná právní služba týkala, a doby plnění významné služby. Z osvědčení i seznamu významných služeb musí jednoznačně vyplývat, že dodavatel v uvedeném období realizoval významné právní služby v rozsahu minimální úrovně stanovené zadavatelem níže pro každou příslušnou část veřejné zakázky. Jedna významná služba přitom může sloužit k naplnění více kvalifikačních předpokladů. Z téhož bodu kvalifikační dokumentace pak plyne, že pokud se dodavatel uchází o část 1. veřejné zakázky (Strategická agenda), je povinen prokázat poskytnutí: 1) nejméně 1 právní služby - zastupování klienta v občanském soudním řízení před soudy ČR s hodnotou předmětu řízení nejméně 50 mil. Kč; 2) nejméně 1 právní služby - poradenství či zastupování klienta v souvislosti se správním řízením v ČR či řízením před soudem ČR ve správním soudnictví v souvislosti s povolováním veřejně prospěšných staveb ve smyslu stavebního zákona; 3) nejméně 3 právních služeb - zastupování klienta ve správním řízení vedeném Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže; 4) nejméně 1 právní služby - zastupování klienta v soudním řízení před soudem ČR ve správním soudnictví ve věcech spadajících do působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže; 5) nejméně 1 právní služby - příprava zadávacích podmínek a následné zastupování zadavatele v příslušném zadávacím řízení dle § 151 ZVZ (výkon zadavatelské činnosti) na veřejnou zakázku na stavební práce v ČR s předpokládanou hodnotou takové veřejné zakázky nejméně 100 mil. Kč; 6) nejméně 2 právních služeb - poradenství v oblasti IT/IS, z nichž se alespoň 1 taková právní služba týkala poradenství v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky na služby či dodávky v oblasti IT/IS v ČR, a alespoň 1 taková právní služba se týkala poradenství v souvislosti se zpracováním smluvní dokumentace v oblasti IT/IS v ČR; 7) nejméně 1 právní služby - poradenství v oblasti koncesního řízení či veřejné zakázky s rysy koncese (tzv. kvazikoncese) v ČR s předpokládanou hodnotou nejméně 50 mil. Kč, přičemž takové poradenství spočívalo alespoň v rozsahu zpracování či právního posouzení koncesního projektu nebo studie proveditelnosti nebo zpracování či právního posouzení koncesní dokumentace; 8) nejméně 1 právní služby - zastupování klienta v souvislosti s nakládáním s nemovitostmi v ČR, a to v záležitosti týkající se převodu vlastnictví k nemovitosti nebo v soudním sporu týkajícím se nemovitosti; 9) nejméně 1 právní služby - poradenství v oblasti veřejně prospěšných staveb ve smyslu stavebního zákona financovaných (zcela či zčásti) ze strukturálních fondů EU; 10) nejméně 1 právní služby - poradenství v oblasti veřejné podpory dle práva EU; 11) nejméně 1 právní služby - poradenství nebo zastupování klienta ve věci aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím ze strany povinného subjektu v ČR.

Dále z obsahu správního spisu plyne, že žádost o účast v zadávacím řízení podalo celkem 72 dodavatelů (zájemců), mezi nimi i žalobce v částech 1, 2, 3, 4, 5, 7 a 8. Žalobce byl vyloučen ze zadávacího řízení ve všech těchto částech pro nesplnění

kvalifikace. Ve vztahu k nyní posuzované věci je podstatné, že důvodem vyloučení (mimo jiné) bylo, že zadavatel neuznal tzv. reference (§ 56 odst. 2 písm. a/ ZVZ) prokazované prostřednictvím veřejných zakázek realizovaných Mgr. Vítem Plichtou, který byl tehdy (v době, ve vztahu k níž byla kvalifikace tzv. referencemi takto prokazována) advokátním koncipientem v advokátní kanceláři Šachta & Partners, v.o.s. Veškeré tzv. reference, které zadavatel takto neuznal způsobnými prokázat splnění technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ, byly vystaveny na koncipienta Mgr. Plichtu s tím, že podle textu tzv. referencí „...*Na poskytování právních služeb se podíleli: Mgr. Vít Plichta (prostřednictvím Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s....)*“. Mgr. Plichta vykonával právní praxi jako koncipient v uvedené kanceláři v letech 2006 až 2011, přičemž jako samostatný advokát byl do seznamu advokátů zapsán ke dni 22.7.2011.

Předeslat je třeba, že předmětem posouzení není otázka, nakolik lze využít tzv. referencí získaných samostatně působícím advokátem v případě, že následně takový advokát začne vykonávat činnost jako společník ve společnosti, ani otázka, nakolik lze využít tzv. referencí advokáta vykonávajícího činnost jako společník ve společnosti poté, co takový advokát začne vykonávat činnost jako společník v jiné společnosti. Proto veškerá podpurná argumentace žalobce vztahující se k takovým hypotetickým situacím je v nyní posuzované věci bezpředmětná. Nyní je předmětem posouzení otázka jiná, a sice zda nositelem referencí dodavatele (tu podle § 56 odst. 2 písm. a/ ZVZ) může být jeho zaměstnanec v postavení advokátního koncipienta.

Z napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného plyne, že žalovaný se ztotožnil se zadavatelem ohledně otázky nesplnění technického kvalifikačního předpokladu (tzv. referencí podle § 56 odst. 2 písm. a/ ZVZ); názor žalovaného lze shrnout následovně: výkon právní praxe koncipienta Mgr. Plichty není službou poskytovanou tímto advokátním koncipientem, nýbrž tím, u koho (a pro koho) Mgr. Plichta praxi advokátního koncipienta vykonával. Advokátní koncipient je zaměstnancem advokáta a veškeré úkony, které při výkonu své právní praxe provádí, jsou činěny jménem advokáta jako jeho zaměstnavatele, na jeho účet a odpovědnost (podle § 24 odst. 1 zákona o advokacii také advokát – zaměstnavatel odpovídá klientovi za škodu, byla-li způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem). Podle žalovaného tedy Mgr. Plichta v době, kdy působil jako advokátní koncipient v uvedené advokátní kanceláři, jednal výhradně jménem této advokátní kanceláře a na její účet, veškerou odpovědnost za jeho úkony navenek nesla tato advokátní kancelář, nositelem referencí týkajících se právních služeb poskytnutých Mgr. Plichtou jako advokátním koncipientem je tudíž také tato advokátní kancelář jako jeho zaměstnavatel, nikoli sám Mgr. Plichta, byť se podle osvědčení o tzv. referencích měl na poskytování právních služeb tehdy též podílet. Předložením tzv. referencí ohledně Mgr. Plichty tak nebyla kvalifikace podle § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ prokázána.

S právě uvedeným sumarizovaným hodnocením věci se zdejší soud bez výhrad ztotožňuje.

Jestliže žalobce zpochybňuje použití pojmu „nositel referencí“ a jeho použití v argumentaci žalovaného, zdejší soud sice připouští, že nejde o pojem, který by se v ZVZ objevoval (při právní argumentaci lze ovšem stěží používat pouze takových pojmů, to by se nejednalo o aplikaci zákona, nýbrž o jeho opisování), jeho použití v argumentaci žalovaného však přesně vystihuje smysl tzv. referencí a limity jejich použití v rámci prokazování splnění technických kvalifikačních předpokladů podle § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ. Podle tohoto ustanovení k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na služby může veřejný zadavatel požadovat seznam významných služeb poskytnutých dodavatelem v posledních 3 letech a v případě oblasti obrany nebo bezpečnosti v posledních 5 letech s uvedením jejich rozsahu a doby poskytnutí; přílohou tohoto seznamu musí být 1. osvědčení vydané veřejným zadavatelem, pokud byly služby poskytovány veřejnému zadavateli, nebo 2. osvědčení vydané jinou osobou, pokud byly služby poskytovány jiné osobě než veřejnému zadavateli, nebo 3. smlouva s jinou osobou a doklad o uskutečnění plnění dodavatele, není-li současně možné osvědčení podle bodu 2 od této osoby získat z důvodů spočívajících na její straně.

Hovoří-li tedy ZVZ o významných službách poskytnutých dodavatelem (popř. s využitím subdodavatele), musí jít o dodavatele (popř. subdodavatele), který byl v minulosti dodavatelem plnění, k němuž se tzv. reference váže. Je vedlejší, zda tento dodavatele je či není podnikatelem (tato argumentace žalobce je zcela nepřipadná), musí se však jednat o osobu naplňující znaky § 17 písm. a) ZVZ (musí se tedy jednat o fyzickou nebo právnickou osobu, která dodává zboží, poskytuje služby nebo provádí stavební práce, pokud má sídlo, místo podnikání či místo trvalého pobytu na území České republiky, nebo zahraničního dodavatele), s přihlédnutím k čl. 1 odst. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31.3.2004, podle níž je dodavatelem fyzická nebo právnická osoba nebo veřejný subjekt nebo skupina těchto osob či subjektů, která na trhu nabízí plnění ve formě dodávek, služeb či stavebních prací. Aby tedy mohl konkrétní subjekt (konkrétní fyzická nebo právnická osoba) disponovat tzv. referencí coby „dodavatel“ (a tu pak předkládat v budoucích zadávacích řízeních pro prokázání technických kvalifikačních předpokladů), musel by plnění, k němuž se tzv. reference váže (jehož řádné uskutečnění je vystavením osvědčení podle § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ potvrzováno), poskytovat jako smluvní strana kontraktu, jehož uskutečnění je tzv. referencí prokazováno, tedy svým jménem, na svůj účet a na vlastní odpovědnost. Pojem „nositel referencí“ tedy má své opodstatnění a umožňuje srozumitelně vyjádřit právní názor, že dodavatelem, k jehož realizovaným službám (na nichž se v posuzované věci z pozice advokátního koncipienta podílel Mgr. Plichta) se tzv. reference váže, byl advokát (tu vykonávající advokacii jako společník advokátní kanceláře), nikoli advokátní koncipient v postavení zaměstnance, stejně jako by nositelem referencí nebyl, ilustrativně řečeno, bagrista – zaměstnanec v případě prokazování tzv. referencí stavebním dodavatelem, jeho zaměstnavatelem (při prokazování tzv. referencí podle § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ), či prodáváč – zaměstnanec v případě prokazování tzv. referencí dodavatelem, jeho zaměstnavatelem, u koupě – prodeje (při prokazování referencí podle § 56 odst. 1 písm. a) ZVZ); zdejší soud sice může pro tyto jednotlivé případy uznat odlišnou míru intelektuálního zapojení do činnosti, jež se nakonec projevuje její řádnou realizací, tato

odlišná míra však na jednotném principu tzv. referencí uplatnitelného pro všechny případy uvedené v § 56 odst. 1 písm. a), § 56 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 3 písm. a) ZVZ nic nemění.

Jestliže Mgr. Plichta vykonával advokacii jako trvale spolupracující advokát žalobce až od roku 2011, když předtím (do 21.7.2011) byl zaměstnán jako advokátní koncipient pracující v Advokátní kanceláři Šachta & Partners, v.o.s., pak byť se před 21.7.2011 „podílel“ na poskytování právních služeb, jak plyne z vystaveného osvědčení, jednal výhradně jménem této advokátní kanceláře a nikoli svým, na její účet a nikoli na vlastní a s odpovědností navenek nikoli vlastní, nýbrž svého zaměstnavatele. Podle § 24 odst. 1 zákona o advokacii je to advokát, kdo odpovídá klientovi za újmu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie, a to i tehdy, byla-li újma způsobilá v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem než zaměstnaným advokátem. Ve smyslu § 17 písm. a) ZVZ s přihlédnutím k čl. 1 odst. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/18/ES ze dne 31.3.2004 byla dodavatelem služeb, k jejichž poskytnutí se tzv. reference Mgr. Plichty má podle žalobce vázat, Advokátní kancelář Šachta & Partners, v.o.s., nikoli Mgr. Plichta.

Právě uvedené je podle zdejšího soudu nosným argumentem důvodnosti vyloučení žalobce ze zadávacího řízení pro nesplnění kvalifikace, nosným argumentem odpovědi na veškerou žalobní argumentaci, podle níž se jednalo o tzv. referenci Mgr. Plichty, a nosným důvodem, pro který se zdejší soud se závěrem žalovaného ztotožňuje.

Ztotožnil-li se tedy zdejší soud s argumentací žalovaného ohledně „nositele referencí“, nelze souhlasit s dílčími argumenty žalobce, že služby byly v minulosti poskytovány „pouze“ Mgr. Plichtou, a to prostřednictvím Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s., ani že Mgr. Plichta nesl za své jednání odpovědnost v rovině pracovněprávní; byť ve vztahu ke svému zaměstnavateli takovou odpovědnost měl, nenesl ji navenek vůči odběratelům právních služeb jako „dodavatel“. Tvrzení, že by dodavatelem, k jehož činnosti se vztahují tzv. reference, mohl být kdokoli jiný než ten, kdo plnění odpovídající takové referenci coby dodavatel na trhu poskytl, ostatně neodpovídá ani striktně jazykový výklad § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ, jak žalobce dovozuje; dodavatelem je ten, kdo poskytuje (svým jménem) služby, nikoli ten, kdo práci v pozici zaměstnance ve skutečnosti provádí. Není tak ani podstatné, jaký podíl měl příslušný zaměstnanec na celkovém výsledku služby poskytované dodavatelem – jeho zaměstnavatelem, ani o jak intelektuální činnosti se jednalo (ty jsou dány charakterem pozice zaměstnance).

Se žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že žalovaný (a před ním zadavatel) použil nepřípustně extenzivní výklad ZVZ, čímž způsobil vyloučení dodavatelů ze soutěže o veřejnou zakázku. Podle zdejšího soudu totiž výklad žalovaného (a před ním zadavatele) odpovídá jak textu, tak smyslu ustanovení, která byla aplikována, a vede-li to k omezení dodavatelů, pak je to omezení legitimně založené ustanoveními ZVZ

ohledně požadavků veřejného zadavatele na prokazování kvalifikace a smyslem kvalifikace.

Žalobci nelze dát zapravdu ani v tom, že nositelem reference je jednoduše ten, komu bylo osvědčení vystaveno; je jím ten, kdo plnění v minulosti poskytl. Jestliže žalobce ve prospěch svého názoru argumentuje v tom směru, že v pojetí žalovaného by advokátní koncipient (a obdobně i advokát zaměstnaný v advokátní kanceláři – právnické osobě) nikdy nemohl svojí prací získávat tzv. reference, pak za situace, kdy v případě advokátního koncipienta (o tuto otázku v nyní posuzované věci jde) nevystupuje ve vztahu ke klientovi napřímo (svým jménem, na svůj účet a na svoji odpovědnost), není nemožnost získávání referencí advokátními koncipienty ničím, co by bylo proti textu i smyslu ZVZ. Na Mgr. Plichtu ve vztahu k období, k němuž se tzv. reference váže, nelze pokládat ani za subdodavatele; nemohl být subdodavatelem svého zaměstnavatele. Mohl být později (po 21.7.2011, a tedy i při plnění veřejné zakázky v nyní posuzované věci) subdodavatelem žalobce, avšak hodlal-li by žalobce kromě využití jeho subdodávek jeho prostřednictvím prokazovat i kvalifikaci, muselo by jít o takovou kvalifikaci, která by se vázala k Mgr. Plichtovi jako k dodavateli, nikoli jako k zaměstnanci dodavatele.

Ani žalobcem zpochybňovanému argumentu žalovaného, podle něhož aby bylo možno uznat spornou referenci, musela by skutečným subdodavatelem podílejícím se na poskytování služeb být Advokátní kancelář Šachta & Partners, v.o.s., neboť odpovědnost a tudíž i oprávnění prokazovat reference na danou veřejnou zakázku tím způsobem, jak žalobce prokazoval, tak nadále zůstává uvedené advokátní kanceláři, nelze nic vytknout. Pokud jde o dílčí závěr žalovaného, že oprávnění využívat referencí zůstalo na uvedené advokátní kanceláři, zdejší soud s tím souhlasí, neboť požadavek na doložení tzv. referencí vyjadřuje požadavek zadavatele na zkušenost, jde však o zkušenost dodavatele, který v minulosti (svým jménem, na svůj účet a na vlastní odpovědnost) plnění poskytl, byť tak (zpravidla a logicky) činil svými zaměstnanci. Pokud jde o nutnost této advokátní kanceláře, měla-li by sporná reference v zadávacím řízení obstát, reálně se podílet na plnění žalobce, i tu zdejší soud se žalovaným souhlasí. Podle § 51 odst. 4 ZVZ pokud není dodavatel schopen prokázat splnění určité části kvalifikace požadované veřejným zadavatelem podle § 50 odst. 1 písm. b) a d) ZVZ v plném rozsahu, je oprávněn splnění kvalifikace v chybějícím rozsahu prokázat prostřednictvím subdodavatele. Dodavatel je v takovém případě povinen veřejnému zadavateli předložit a) doklady prokazující splnění základního kvalifikačního předpokladu podle § 53 odst. 1 písm. j) ZVZ a profesního kvalifikačního předpokladu podle § 54 písm. a) ZVZ subdodavatelem a b) smlouvu uzavřenou se subdodavatelem, z níž vyplývá závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém subdodavatel prokázal splnění kvalifikace podle § 50 odst. 1 písm. b) a d) ZVZ. Poskytnutí kvalifikace subdodavatelem je tedy navázáno na reálné poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat, a je tedy navázáno na reálný podíl subdodavatele na veřejné zakázce.

Jestliže tedy žalovaný vystavěl svoji argumentaci na nedostatku odpovědnosti Mgr. Plichty ve vztahu k odběratelům právních služeb, a na tom, že tyto právní služby nevykonával svým jménem a na svůj účet, nýbrž jako zaměstnanec v pozici advokátního koncipienta, zdejší soud s ním souhlasí. Jestliže žalobce v rozkladu argumentoval tak, že stejnou situaci si nelze představit v jiných oborech, a to např. v oblasti stavitelství, kdy stavbyvedoucí nikdy nemůže dostat referenci, jejímž předmětem je postavení celé stavby, neboť se ani technicky nemohl v plném rozsahu na realizaci zakázky podílet, pak žalovaný na tento argument podle zdejšího soudu věcně správně reagoval v tom smyslu, že z pohledu nosných argumentů (že v nyní posuzované věci Mgr. Plichta služby nevykonával svým jménem a na svůj účet a odpovědnost, nýbrž jako zaměstnanec) není zřejmé, v čem žalobce rozdílnost obou situací spatřuje. Z pohledu technických kvalifikačních předpokladů dokládáných tzv. referencemi (tu podle § 56 odst. 2 písm. a/ ZVZ; v případě zadávání veřejné zakázky na stavební práce podle § 56 odst. 3 písm. a/ ZVZ) tu stejně jako stavbyvedoucí v postavení zaměstnance je advokátní koncipient v postavení zaměstnance. Oba se na konečném výsledku práce podle svého pracovního zařazení a podle charakteru takového výsledku podílejí, oba tak ve skutečnosti činí tak, že výsledkem má být splnění závazku zaměstnavatele, oba nesou pouze odpovědnost ve vztahu ke svému zaměstnavateli.

Jestliže žalobce v rozkladu namítal, že není v rozporu se zákonem o advokacii ani se ZVZ, když objednatel právních služeb potvrdí referenci osobě, která tyto služby fakticky poskytovala s tím, že s takovým osvědčením je subjekt, kterému bylo vydáno, oprávněn svobodně nakládat, pak žalovaný i na tento argument věcně správně reagoval. Zdejší soud by tuto reakci parafrázoval následovně: ten, komu bylo osvědčení (tzv. reference) vystaveno, s ním samozřejmě může volně nakládat, aby jím však mohl prokazovat splnění technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ, musí být fakticky nositelem reference (tj. dodavatelem minulých plnění).

Zároveň platí, že zadavatel nemá při posuzování splnění kvalifikace tzv. referencemi podle § 56 odst. 2 písm. a) ZVZ povinnost automaticky přijmout jakékoli osvědčení, jež požadavky zadavatele na doložení tzv. referencí formálně dle názoru dodavatele (či jeho subdodavatele) naplňuje, a to bez ohledu na pochybnosti, které zadavateli z takového osvědčení vyplynout; zadavatel naopak musí mít podle ZVZ oprávnění prověřit i obsahovou stránku těchto osvědčení a závěr ohledně splnění kvalifikace učinit právě s ohledem na tuto obsahovou stránku. Rozhodné skutečnosti může přitom zadavatel zjistit u toho, kdo osvědčení vystavil, popř. mu mohou vyplynout již ze samotného osvědčení. Vyplynuly-li tyto skutečnosti zadavateli přímo z osvědčení, nemusel se u toho, kdo osvědčení vystavil, na cokoli dále dotazovat. Zpochybňoval-li tak žalobce v rozkladu závěr žalovaného obsažený v prvostupňovém rozhodnutí, podle něhož sporná reference nemůže obstát, argumentací v tom směru, že nositelem reference je ten, komu objednatel referenci vystavil, s tím, že koncipient dle zákoníku práce odpovídá za škodu způsobenou zaměstnavateli a koncipient je tak odpovědný za poskytování právních služeb, přestože má vůči objednateli výlučnou

odpovědnost zaměstnavatel koncipienta, správně mu žalovaný ani v napadeném rozhodnutí zapravdu nedal. Argumentu, který byl žalovaným skutečně použit spíše jen jako dokreslující, podle něhož společnost (tu myšleno Advokátní kancelář Šachta & Partners, v.o.s.) má povinnost zajistit kontinuitu poskytování právních služeb jiným obdobně fundovaným zaměstnancem, tedy že je lhostejné, kteří zaměstnanci se průběžně na plnění advokáta (advokátní kanceláře) podílejí, přitom zaměstnanci dodavatelů si reference dodavatelů s odchodem ze zaměstnaneckého poměru s sebou „neodnášejí“, rovněž nelze nic vytknout.

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud dovodil, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím přezkoumatelným, že žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného podkladu, jímž byl především samotný text sporné reference, který pak dostatečně podrobně a věcně správně vyhodnotil. S hodnocení, na jehož základě žalovaný dospěl k závěru, že zadavatel postupoval správně, pokud v rámci posuzování splnění kvalifikace v rozsahu technických kvalifikačních předpokladů neuznal reference osvědčující plnění Mgr. Plichty coby advokátního koncipienta Advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s., se tedy zdejší soud ztotožňuje. Žalovaný aplikoval správný právní předpis (ZVZ), v jeho mezích správnou právní normu (§ 56 odst. 2 písm. a/ ZVZ), kterou na zjištěný skutkový stav rovněž správně aplikoval.

Zároveň zdejší soud nespátřuje jakékoli pochybení v postupu žalovaného, který shledal zcela nadbytečným zabývat se zbývajícími referencemi na základě osvědčení vystavených JUDr. Brožovi a Mgr. Sedlatému, neboť již ze shora uvedeného vyplynula důvodnost vyloučení žalobce ze zadávacího řízení pro nedostatek referencí vystavených Mgr. Plichtovi. Již to bylo dostatečným důvodem pro zamítnutí žalobcovy návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ jako nedůvodného. Pokud jde pak v této souvislosti o žalobcův argument v tom směru, že žalovaný měl případně zahájit správní řízení z moci úřední a přezkoumat zadávací řízení v otázce neuznání referencí vystavených JUDr. Brožovi a Mgr. Sedlatému, tento argument se mýjí se závěry napadeného rozhodnutí. Z nezahájení jiného řízení, než toho, v němž bylo vydáno nyní napadené rozhodnutí, nelze dovozovat důvody pro zrušení nyní napadeného rozhodnutí.

V této části tedy není žaloba důvodná.

IV.2.

Dále žalobce zpochybňuje zastavení správního řízení podle § 117a písm. b) ZVZ ve vztahu k částem 2, 3, 4, 5, 7 a 8 veřejné zakázky z toho důvodu, že s podáním příslušných návrhů nebyla složena kauce ve výši dle § 115 odst. 1 ZVZ a žalobce kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené žalovaným (výrokové části II. až VII. prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného).

Tu je podstatné, že žalobce podal žádost o účast v zadávacím řízení v částech 1, 2, 3, 4, 5, 7 a 8, přičemž ve všech případech byl vyloučen pro nesplnění kvalifikace. Na to reagoval žalobce dne 25.4.2013 samostatnými návrhy k žalovanému, jimiž se

domáhal přezkumu každého jednotlivého rozhodnutí zadavatele o vyloučení ze zadávacího řízení, vždy ve vztahu k jednotlivým částem.

Nad rámec návrhu ve vztahu k části 1 veřejné zakázky (k tomu shora v části IV.1. odůvodnění tohoto rozsudku) žalobce v návrhu ve vztahu k části 2 veřejné zakázky argumentoval tak, že tím, že zadavatel v odůvodnění svého rozhodnutí o vyloučení žalobce z účasti v zadávacím řízení rozporuje pouze první referenci vydanou JUDr. Brožovi, a tedy nerozporuje druhou referenci vydanou Mgr. Plichtovi, uznává tuto druhou referenci. Jelikož zadavatel tuto referenci nezpochybňuje, tvrdil žalobce, že doloženou referencí splnil požadovanou kvalifikaci dle čl. 6.1.3 písm. a) bodu 5 kvalifikační dokumentace pro část 2 veřejné zakázky. Dále žalobce argumentoval tak, že tato reference byla doložena i k jiným částem veřejné zakázky, přitom ve vztahu k částem 1 a 5 byla zpochybněna a ve vztahu k části 2 nikoli, zavdává postup zadavatele pochybnost o dodržení § 6 ZVZ. Argumentace žalobce je v tomto návrhu vedena tak, že rozhodnutí zadavatele o vyloučení musí obsahovat taxativní výčet nesplněných požadavků kvalifikace, a to včetně řádného zdůvodnění, a pokud zadavatel řádně neuvede, resp. chybně uvede, v kterých částech dodavatel nesplnil kvalifikaci, a pokud současně řádně neodůvodní, z jakého důvodu není kvalifikace považována za splněnou, je takové rozhodnutí o vyloučení nepřezkoumatelné a v rozporu se ZVZ. V návrhu ve vztahu k částem 3 a 4 veřejné zakázky žalobce nad rámec argumentů objevujících se v návrzích ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky argumentoval tak, že vzhledem k tomu, že důvod vyloučení se v těchto dvou částech týkal výhradně referencí JUDr. Brože, doloženými právními službami poskytovanými JUDr. Brožem pro Confido a.s. žalobce splnil technický kvalifikační předpoklad podle čl. 6.1.3 písm. a) bodu 1) – požadavek na doložení alespoň pěti právních služeb, jejichž předmětem je zpracování smlouvy o nájmu nemovitosti, přičemž alespoň ve 3 takových případech šlo o bytovou jednotku. V návrhu ve vztahu k části 4 veřejné zakázky pak žalobce uvedl, že doloženými právními službami poskytovanými JUDr. Brožem pro Hlavní město Prahu a Správu služeb hl. m. Prahy splnil žalobce řádně technický kvalifikační předpoklad podle čl. 6.1.3 písm. a) bodu 1 – požadavek na doložení alespoň pěti právních služeb, jejichž předmětem je zastupování klienta ve sporu, jehož předmět se týkal vymáhání pohledávek klienta jako věřitele, v občanském soudním řízení před soudy ČR či v rozhodčím řízení před rozhodčím soudem ČR. Společně ve vztahu k částem 3 a 4 veřejné zakázky žalobce uvedl, že JUDr. Brož fakticky poskytoval předmětné služby jakožto společník, resp. člen sdružení Advokátní kanceláře Brož & Partner (sdružení advokátů), a z toho důvodu byly reference objednatelům právních služeb vystaveny přímo jemu. V návrhu ve vztahu k části 7 veřejné zakázky žalobce argumentoval podobně jako v návrhu ve vztahu k části 1 veřejné zakázky, v návrhu ve vztahu k části 8 veřejné zakázky podobně jako v návrzích ve vztahu k částem 1 a 2 veřejné zakázky, navíc argumentoval tak, že zadavatel odůvodňuje rozhodnutí o jeho vyloučení ze zadávacího řízení pro část 8 tím, že žalobce prokázal splnění technických kvalifikačních předpokladů podle čl. 6.1.3 písm. a) bodu 1) a 2) kvalifikační dokumentace pro část 8 veřejné zakázky jen ve dvou případech místo tří požadovaných případů, aniž by blíže rozvedl, které reference považuje za prokázané a které za neprokázané. Z odůvodnění rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce v části

8 veřejné zakázky je podle žalobce zřejmé, že zadavatel uznal za prokázané reference vydané JUDr. Brožovi nebo reference vydané Mgr. Plichtovi odlišně od jiných částí. Navíc je rozhodnutí zadavatele o vyloučení ve vztahu k části 8 veřejné zakázky neodůvodněné.

Z právě uvedeného plyne, že žalovanému bylo podáno sedm návrhů na zahájení správního řízení s částečně odlišnou argumentací, reagující na důvody vyloučení žalobce ze zadávacího řízení v jednotlivých sedmi částech veřejné zakázky, jež věcně nebyly totožné (byť vždy tyto důvody vyústily v závěr ohledně neprokázání splnění technického kvalifikačního předpokladu podle § 56 odst. 2 písm. a/ ZVZ).

Žalovaný následně vedl sedm správních řízení, které spojil a žalobce vyzval k doplacení kaucí ve vztahu k těm návrhům, kde kauce ve výši 100 000 Kč nebyla zaplacená, a k doplnění návrhu o doklad o jejím složení podle § 115 odst. 1 ZVZ. Žalobce byl poučen o možnosti zastavení správního řízení, nebude-li výzvě vyhověno. Žalobce podal rozklad, kauci neuhradil. Žalovaný pak správní řízení v těch částech, kde nebylo výzvě vyhověno, zastavil. Nic z právě uvedeného není ani žalobcem zpochybňováno, žalobce však namítá, že měl hradit pouze jednu kauci ve vztahu ke všem návrhům, nikoli ve vztahu ke každému jednotlivému návrhu.

Důvodem pro zastavení správního řízení v tomto rozsahu, žalobcem zpochybňovaným, je tedy nesložení kauce s podáním návrhů pro část 2, 3, 4, 5, 7 a 8 veřejné zakázky ani v dodatečně lhůtě stanovené žalovaným.

Podle § 115 odst. 1 ZVZ s podáním návrhu je navrhovatel povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zakazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč. Podle § 115 odst. 2 ZVZ je kauce příjmem státního rozpočtu, jestliže žalovaný a) pravomocným rozhodnutím návrh zamítne podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ, nebo b) pravomocným rozhodnutím rozhodne o zastavení řízení, pokud vzal navrhovatel návrh zpět poté, co bylo v témže správním řízení nepravomocně rozhodnuto o zamítnutí návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ. Podle § 115 odst. 3 ZVZ pokud žalovaný rozhodne jiným způsobem, než je uvedeno v § 115 odst. 2 ZVZ, vrátí kauci spolu s úroky navrhovateli do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Kauce se vrací rovněž v případě, kdy žalovaný společně se zamítnutím návrhu podle § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ rozhodne o tom, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 ZVZ. Podle § 117a písm. b) ZVZ žalovaný zahájené řízení zastaví, pokud nebyla s podáním návrhu složena kauce ve výši podle § 115 odst. 1 ZVZ a navrhovatel kauci nesloží ani v dodatečně lhůtě stanovené žalovaným. Podle § 98 odst. 4 ZVZ je-li veřejná zakázka rozdělena na části, vztahují se ustanovení ZVZ týkající se postupů zadavatele v zadávacím řízení či práv a povinností dodavatele na každou jednotlivou část, nevyplývá-li ze ZVZ jinak. Ustanovení § 13 odst. 4 ZVZ tím není dotčeno.

Zdejší soud v rozsudku ze dne 13.1.2010 ve věci sp. zn. 62 Ca 85/2008 uvedl, že pokud z § 115 odst. 1 ZVZ vyplývá pravidlo, podle něhož s podáním návrhu je navrhovatel povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele (nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše 2 000 000 Kč), pak je toto pravidlo třeba vyložit tak, že navrhovatel přednostně vychází z nabídkové ceny podle nabídky, kterou podal. Byla-li veřejná zakázka důvodně a v souladu se ZVZ rozdělena na několik částí a byla-li nabídka navrhovatele podána ve vztahu k některé části veřejné zakázky, pak navrhovatel vychází z nabídkové ceny, která se vztahuje k příslušné části veřejné zakázky. Podal-li navrhovatel nabídku ve vztahu k více částem veřejné zakázky, pak sečte jednotlivé nabídkové ceny týkající se jednotlivých částí veřejné zakázky, ve vztahu k nimž podal nabídku, a při výpočtu kauce (1%) vychází ze součtu takových nabídkových cen; vždy je přitom ve vztahu k celé veřejné zakázce limitován rozmezím nejméně 50 000 Kč a nejvýše 2 000 000 Kč. Jiný výklad by neměl zákonné opory. V případě, že nabídkovou cenu nelze stanovit (typicky tehdy, kdy ještě nabídka nebyla podána), pak je navrhovatel povinen složit kauci ve výši 100 000 Kč, a to bez ohledu na to, zda veřejná zakázka byla rozdělena na části či nikoli. Kauce ve výši 100 000 Kč se tedy vztahuje rovněž k celé veřejné zakázce.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.1.2012 ve věci sp. zn. 7 Afs 81/2010 (kterým byl potvrzován rozsudek zdejšího soudu ze dne 3.6.2010 ve věci sp. zn. 62 Ca 7/2009), uvedl, že horní hranice kauce stanovené podle nabídkové ceny a paušální hranice této kauce pro případ nemožnosti stanovit kauci podle nabídkové ceny podle § 115 odst. 1 ZVZ jsou stanoveny ve vztahu k jedné veřejné zakázce, nikoli k jednotlivým dílčím plněním v rámci jedné veřejné zakázky.

Dovolává-li se žalobce na podporu své argumentace právě uvedených rozsudků, nelze přehlédnout podstatný rozdíl mezi věcí nyní projednávanou a věcí, v níž byl vydán rozsudek zdejšího soudu ze dne 13.1.2010 ve věci sp. zn. 62 Ca 85/2008 a v níž byl vydán i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2012 ve věci sp. zn. 7 Afs 81/2010; tam uvedené bylo totiž judikováno vždy v případech, kdy byl podán jeden návrh, jehož podstatou bylo zpochybnění rozdělení jedné veřejné zakázky na části, přitom sečítáním horních hranic kaucí s odkazem na postup zadavatele, který každé plnění poptával v samostatném zadávacím řízení, byl ztížen (odepřen) přístup k přezkoumání postupu zadavatele. Soudy nejudikovaly pro případ, že byly podány samostatné návrhy s částečně odlišnou argumentací (za situace, kdy důvody pro vyloučení žalobce ve vztahu k jednotlivým částem veřejné zakázky se zcela nepřekrývaly) proti rozhodnutí o vyloučení ze zadávacího řízení ve vztahu ke každé jednotlivé části veřejné zakázky a že žalobce nemohl v žádném z takto zahájených řízení před žalovaným napadat rozdělení veřejné zakázky na části už proto, že taková argumentace nebyla obsažena v podaných námitkách zadavateli, jejichž podání musí podání návrhu k žalovanému předcházet (§ 110 odst. 9 ZVZ, § 118 odst. 5 písm. c/ ZVZ).

Pro nyní posuzovanou věc je podstatné, že podle § 115 odst. 1 ZVZ je kauci třeba složit s podáním každého návrhu, který je k žalovanému podáván, a že podle

§ 98 odst. 4 ZVZ je-li veřejná zakázka rozdělena na části, vztahují se ustanovení ZVZ týkající se mimo jiné i práv a povinností dodavatele na každou jednotlivou část, nevyplývá-li ze ZVZ jinak; z § 115 odst. 1 ZVZ ani z jiného ustanovení ZVZ přitom jinak neplyne. Kromě toho o každém z návrhů bylo možno před žalovaným rozhodnout jinak, což by smysl kauce popíralo, odlišně od situace, kdy by byl podán jeden návrh z věcně jednoho klíčového důvodu, jenž by mohl vést k vydání nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ ze kteréhokoli v návrhu uváděných důvodů (a pro takový případ by se kauce vracela podle § 115 odst. 3 ZVZ).

Vázání kauce na návrh, nikoli na zadávací řízení, v němž je návrh podán, odpovídá jak textu § 115 odst. 1 ZVZ, tak smyslu kauce. Žalobce v nyní posuzované věci nepodal jeden návrh na zahájení řízení k žalovanému, jímž by zpochybnil postup zadavatele v zadávacím řízení ve vztahu k jednotlivým částem veřejné zakázky, a návrhy reagují na zčásti odlišné důvody, které zadavatele vedly k vyloučení žalobce ze zadávacího řízení v jednotlivých částech. Zdejší soud tedy nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že důvody pro vyloučení žalobce ze zadávacího řízení byly totožné a že i argumentace proti postupu zadavatele ze strany žalobce byla totožná. Odlišnosti v důvodech vyloučení žalobce a v argumentaci obsažené v jednotlivých návrzích přitom z jednotlivých návrhů ani materiálně nemohou činit návrh jediný. Ostatně nelze přehlédnout, že při rozdělení veřejné zakázky na části postupuje zadavatel v zadávacím řízení podle § 98 odst. 4 ZVZ ve vztahu k jednotlivým částem veřejné zakázky samostatně, tedy kroky v zadávacím řízení ve vztahu k jednotlivým částem mohou být uskutečňovány (kupř. podle okolností plynoucích z podaných nabídek) odlišně i v různém časovém období, tj. např. ve vztahu k některé části veřejné zakázky může být již rozhodnuto o výběru nejvhodnější nabídky (§ 81 ZVZ), zatímco k jiné části téže veřejné zakázky se může zadávací řízení nacházet teprve ve stádiu vyjasňování nabídky (§ 76 odst. 3 ZVZ) či doplňování kvalifikace (§ 59 odst. 4 ZVZ); pokud by jeden dodavatel za této situace podával samostatné návrhy na přezkoumání různých úkonů zadavatele, o složení kauce ve vztahu ke každému návrhu by vůbec nemohly být pochyby. V nyní posuzované věci je dána odlišnost pouze v tom, že všechny žalobcem napadené zadavatelovy úkony se týkaly posouzení kvalifikace a vyloučení žalobce (buť ve vztahu k různým tzv. referencím) a že byly uskutečněny současně (což být ovšem nemusely). Smysl kauce se tedy při postupu žalovaného oprávněně projevuje v tom, že procesní riziko propadnutí kauce bylo možno ve vztahu ke každému návrhu nést samostatně a odděleně. Ani svojí povahou tak nejde o situaci, která by se blížila skutkovému stavu, za něhož Nejvyšší správní soud (rozsudkem ze dne 12.1.2012 ve věci sp. zn. 7 Afs 81/2010) a zdejší soud (rozsudkem ze dne 13.1.2010 ve věci sp. zn. 62 Ca 85/2008 a rozsudkem ze dne 3. 6. 2010 ve věci sp. zn. 62 Ca 7/2009) v minulosti rozhodovaly.

Z právě uvedeného tedy zdejší soud uzavírá, že žalobce měl povinnost s podáním každého z návrhů k žalovanému složit kauci ve výši 100 000 Kč, neboť návrhy byly podávány před podáním nabídek a nebylo možno kauci stanovit podle nabídkové ceny (§ 115 odst. 1 ZVZ). Za situace, kdy žalobce kauci nesložil ani v dodatečně lhůtě stanovené žalovaným, postupoval žalovaný správně, pokud řízení ve

vztahu k návrhům, s jejichž podáním nebyla kauce složena, podle § 117a písm. b) ZVZ zastavil.

Na to nemá vliv ani skutečnost, že nejprve byla řízení o jednotlivých návrzích spojena a až poté byly zkoumány podmínky, za nichž lze řízení o všech návrzích (po spojení ve vztahu ke všem návrhům) vést. Podmínky řízení (tu složení kauce) žalovaný zkoumal před rozhodnutí ve věci samé. Stejně tak vydání předběžného opatření po zahájení řízení nevyloučilo pozdější zkoumání podmínek řízení.

Neobstojí ani argument žalobce, že nebyl-li vyzván k doplacení kauce bezprostředně po zahájení správního řízení, byla u něj založena dobrá víra, že kauce byla složena v souladu se ZVZ a s rozhodovací praxí. Tato dobrá víra byla nepochybně prolomena výzvou žalovaného ze dne 16.10.2013 (usnesením č.j. ÚOHS-S247,293,294,295,296,297,298/2013/VZ-20035/2013/513/EDo), která byla žalobci doručena téhož dne, a následně i rozhodnutím předsedy žalovaného o rozkladu proti tomuto usnesení ze dne 27.11.2013, č.j. R347/2013/VZ-23061/2013/310/PMo. Žalobce tedy mohl i v této době reagovat a riziko zastavení řízení poté, co byl ze své údajně dobré víry vyveden, odvrátit.

Žalovaný tedy i v této otázce aplikoval správní právní předpis (ZVZ) a v jeho mezích správnou právní normu (§ 115 odst. 1 ZVZ a § 117a písm. b) ZVZ), kterou na zjištěný skutkový stav rovněž správně aplikoval. Ani v této části tedy není žaloba důvodná.

IV.3.

Pokud dále žalobce namítá, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí, zdejší soud s ním souhlasí. Je pravdou, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno po cca sedmi měsících vedení správního řízení a že napadené rozhodnutí bylo vydáno po cca čtyřech měsících po podání rozkladu, tedy lhůty podle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řádu, nebyly dodrženy, a tedy žalovaný v tomto ohledu porušil správní řád, lhůty, v nichž měl žalovaný rozhodnout, jsou však lhůtami pořádkovými, jejichž nedodržení bez dalšího nemůže přivodit zrušení nyní napadeného rozhodnutí. Ani to tedy není důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.4.

Ze shora uvedených důvodů tedy zdejší soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci procesně úspěšný nebyl, a proto právo na náhradu žádných nákladů řízení nemá. Žalovaný byl úspěšný, tomu však žádné náklady přesahující náklady jeho jinak běžné úřední

činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. října 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu